

GYURÁ CZ FERENC

Szabadrablás

Szexuálkrizeológiai jegyzetek

Megjelent az *Életünk* 2008. évi 2. számában

A mai magyar társadalom nemi erkölce nem azért kényes téma, mert a nemiség általában az. Nem, hanem azért, mert az olyannyira elburjánzott értékválság erre a területre is kiterjed. Amióta „mindent szabad”, azóta még a vegetatív léttenyészethez képest transzcendens moralitás igényét el nem vető kisebbség sem bizonyos abban, hogy mi helyes. Még a nemiség erkölcsi vetületére általánosságban legérzékenyebbek: a tételesen és egyháziasan vallásos emberek tudatában is oly sok a „de”, a „hanem”, az egyrészt–másrészt, és oly kevés a bizonyosság, hogy a hagyományos erkölcs a nemiség területén szinte teljesen védtelenül maradt. Ha nem volna az a néhány sokat emlegetett téma – abortusz, homoszexualitás, a házasság szentsége, a kémiai módszerekkel való fogamzásgátlás, a nemek ontológiai helyének tiszteletben tartása stb. –, amelyben a római egyház minden „józan” megfontolás ellenére még ma is dacol a teljes rombolás szellemével, akkor már hivatkozási alapja sem lenne senkinek az európai kultúrkörben, aki még megpróbál kavicsot dobni a megáradt, zavaros folyam útjába.

Végzetes folyamat

A szexuális szabadosság védelmezői előszeretettel hivatkoznak történeti érvekre, az antikvitás vélt vagy valóságos gyakorlatára, s úgy állítják be a keresztény középkort, mint a „természetes” erkölcs keréketörőjét, a léleknyomorító büntudat és a testgyötrő önfegyelem kútforrását.

Kétségtelen, hogy a középkori szakrális világrend reformját kívánó, egymás utáni korszakok – kivált a reneszánsz – sokat tettek azért, hogy a szeretet jegyében az ember ne gyűlölhessen a Lélek templomát, a testet. Ám nem kevésbé nyilvánvaló, hogy azok a törekvések, amelyek már nem megreformálni, hanem megsemmisíteni akarták ama szakrális világrendet és letéteményeseit (lásd Voltaire hírhedt mondatát: „Tiporjátok el a gyalázatost!”), olyan végzetes folyamatot indítottak el, amelynek nyomán nem a lélek és a test szabadsága és egészség-e szökkent egyre sűrűbben szárba, hanem éppenséggel a szerelmi nyomorúság terjedt szét. A felvilágosodás óta tartó, egyre fokozódó destrukció az 1950–60-as évek beathullámában, s az ehhez kapcsolódó, ún. szexuális forradalomban tetőzött, amely mára győzött – ha ugyan beszélhetünk itt győzelemről. Az erkölcsi immunrendszer módszeres gyöngítése után mára, úgy

látszik, valóban elszabadult a pokol. A Nyugat után immár a bolsevizmus évtizedei alatt különösen védtelenné és kiszolgáltatottá lett Keleten is. A kommunista vezetők, a rendszer cinizmustól ragacsos, legvégső időszakában az „anyagi alap” nyugodalmas ellophatása érdekében, népeik számára odadozták koncnak a „felépítményt”. A járványszerű szexmánia előzőleg már gondosan elterjesztett, illetve Nyugatról „begyűrűzni” hagyott vírusa a „rendszerváltozás” éveiben így a szabadság mikroszkopikus dicsfényével felövezve teperte le az elcsigázott társadalmakat, történelmi méretű pusztulást indítva el: elegendő ennek igazolására az utóbbi jó másfél évtizedben minden kelet-európai országban végbement elképesztő születésszám-csökkenésre utalni. Bár a járványterjesztésben utazó pornográf ideológusok még ma is a magyar (s nyilván nemcsak a magyar) társadalom állítólagos prudériáját hangoztatják, s ez egyesekre akár igaz is lehet, a társadalom egészére épp az ellenkezője áll. Az egyéni önzést mindenek fölé helyező, libertariánus közszellem ma már azokat a fékeket sem kíméli, amelyeket a legszabadosabb korok sem oldottak fel (nem tudok róla, hogy például az egyneműek házasságát vagy a 18 éves fiatalok önmagtalanítási jogát valaha is törvénybe iktatták volna valahol), és annál esztelenebbül tombol, minél látványosabb és tömegesebb az életkudarcc, melyet maga után von: minél betegesebb ama társadalmak emberének teste és lelke, amelyeket – a pornografizálódott kultúra hadseregével – megszállva tart.

A kultúra pornografizálása

A szakrális kultúra a szexualitás ábrázolásakor sem pornográf, lásd pl. az *Énekek énekét* vagy az ismert ázsiai szerelmi útmutatókat. Ha a cél: Isten országának szolgálata, s ez nem merő és merev tétel, hanem az imádságos lélek alapállapota, akkor nem kell tartani a lealjasodástól, mert az nem következhet be. Akkor – csak akkor – érvényes „a tisztának minden tiszta” igazsága. (S akkor ez az erkölcsstan minden pontjára érvényes. Ezért pl. a halálbüntetés *ab ovo* ellenzése, vagy a pacifizmus legtöbbször a hit gyöngeségét vagy hiányát rejti.) Pornográfia a kultúra akkor kezd válni, amikor ihlető központját és művelésének célját a transzcendenciából lehozza a földre, és magába a gyarló emberbe helyezi. Európában a reneszánsz humanizmus és a reformáció pragmatikus fordulata a pornografizálódás kiindulópontja. Az ég kiüresítésével párhuzamosan egyre nehezebben tartható az a nézet, hogy az életnek bármi magasztos célja volna. Számos vallás-pótlék támadt és támad ma is, és ezek között nagyon sok szerveződik pozitív eszmék köré, de előbb-utóbb mindegyikről kiderül, hogy az ember állati természetét, és vele a haszon- és élvezetelvűséget legföljebb egyes kivételes személyiségek életében képes felülírni, transzcendálni, a társadalom uralkodó gyakorlatában nem. S ha nincs transzcendens hit, akkor a gazdasági hasznot központba állító életfelfogásnak megfelelően maradnak a testi gyönyörök, a „testi-lelki jóérzés” mint boldogság-

fogalom; s amidőn az ételben-italban való szűkölködés, az elemi kenyérharc a társadalom többsége számára már (és még) ismeretlen, ha az éhség csillapításának vágya nem szorítja második helyre, akkor bizony a nemi kielégülés jelenik meg a deszakralizált „élet” csimborasszójaként. Minden ennek rendelődik alá, tehát pornografizálódik.

Ha pornografizálódott a kultúra, a látszatokat akkor is fenntartják még egy ideig – a teljes összeomlásig. Vagyis ha másmilyen nincs – pontosabban van, de félreszorítva, margón és oppozícióban –, akkor a pornografizálódott kultúrát, végső soron magát a pornográfiát kell kultúrává hazudni. Folyik is ez minden, a jelenkori főirányt alakító fórumon: az Oscar-díjat odaítélő bizottságtól kezdve a Nobel-díj-bizottságig, a legnézettebb televíziók „kulturális” műsoraitól a zenei rádiókig, nem véve ki a magaskultúra „kánon”-csinálóit sem, hiszen az ő lelkükön szárad a cyber-kultúra perverzitásainak, a pornográf és blaszfém művészeti akcióknak, vagy olyan nagyképűségbe csomagolt maszturbációs objektumoknak a felértékelése, mint – sok-sok más példa mellett – az újabb magyar próza számos műve, a legkörmönfontabb nyelvhasználatúak vagy a legstároltabbak közül akár. (S amikor nyilvánvalóan tudatos blaszfémiával, szabálytalan eljárást is megkockáztatva, egy közismerten homoszexuális művészt neveznek ki a keresztény-nemzeti gondolkodásban még ma is szakrális aurájú Nemzeti Színház élére, akkor végül nem a káromlóknak, hanem a botrányra utalni merészülő másik művésznek kell elnézést kérnie.)

Nem tetszik pornográfnek, de ugyanazon deszakralizációs genezis szülte a testkultusz hosszan sorolható megjelenéseit (az immár minden bokorban megrendezett szépségversenyektől kezdve az élsport képtelenségeiig) és a testi egészség értékrendgyilkos istenítését, az időtálló értékek elé helyezését. A filiszteri erkölcs régóta célpontja a nemi szabadosság harcosainak, de könnyű, önmagát készséggel a golyó irányába elmozdító célpont. A klasszikus nyárspolgári korok agglegénykedő filozófusai intellektuálisan és erkölcsileg is toronymagasan állnak a „posztmodern” sekélyes és amorális dekonstruktorai fölött, de a züllés néhány sorompóját kétségtelenül az ő fennkölt, úri szabadosságuk nyitotta föl: Schopenhauer lekezelő szavai a becsületről, Nietzsche kétségbeesett morálkritikája, de még akár a Spengleré is. Ugyanezen korszakokban a francia próza is megtette a magáét, leleplezve, ám egyúttal fel is mentve a létharc könyörtelenségéhez alkalmazkodó boldogságlovagokat. (Mennyire más a nagy oroszok katarzist sosem nélkülöző világa...) Ma már a – nálunk a kádári lumpenproletarizálódás tanfolyamát kijárt – filiszter sem leplezi nyers anyag- és élvezetelvűségét: szégyen nélkül vallja, hogy pénzügyekben semmilyen érzelmi szempont nem befolyásolja, bárkit becsap, „ha arról van szó”, a legfontosabbnak nevezett egészség örvén pedig képes minden elvet megtagadni – mint oly bölcsen szavazó nyugdíjas tömegeink –, csak némi reményt nyerjen nyomorúságos élete a toldozgatásra-foldozgatásra. Szexuális kérdésekben pedig mint mindenkor, a kispolgár ma is konformista: alkalmazkodik az uralkodó felfogáshoz, amelynek formálására ma már szinte

semmi befolyása nincs. Azt ugyanis a zsarnoki globális hatalom formálja, amelynek fő tárgyi eszközei az internet és a média, eszközeiknek hadát pedig főként az árulóvá lett értelmiségből toborozza.

A pornográfia képmutatása

A pornográfia mindig is a szabadság álarcát öltötte fel, s mindig is a rabsághoz vezető, rendszerint igen rövid utat egyengette. A XV. Lajos korából a jakobinus rémuralomig vezető nyílegyenes út libertinizmussal és prostitúcióval volt kikövezve, és hogy még mi mindennel, elképzelhetjük, ha csak bepillantunk Sade márki mostanában magyarul is (újra) megjelentetett förmedvényeibe. Maga Sade Thermidor után többször is megjárta a börtönöket, amit eszmetársai mindmostanáig a társadalom képmutatásával magyaráznak: merthogy a forradalomellenes, konzervatív értékrend felé forduló polgári társadalom sem különb a szadizmus névadójánál; kéjencek, mocskos fantáziájukat gátlás nélkül kiélő vérnősző barmok gyülekezete. Ezért e nézet hangadói szerint semmi alapja dutyiba zárni azokat, akik teljesen nyíltan – értsd: a gyermekek előtt sem titkolózva – vállalják vérnőszésüket. (Sade-nál ennél többről is szó volt: mint a filozófus Molnár Tamás említi, a márki a forradalom forgatagában javaslatot tett a gyermekek szexuális tárgyként való felhasználhatóságának törvényesítésére.) Nos, e nézet hirdetői mostanára elérték céljukat, hiszen nem arról hallunk, hogy az akár ferde hajlamaikkal a köztereken parádézókat fenyegetné bárminemű megtorlás, ellenkezőleg: a túlnyomórészt azért még nem ferde hajlamúak adójából pénzelt állami hatóságok éppenséggel azokkal szemben lépnek fel igen szigorúan, akiknek nem tetszik a homoszexuális propaganda állami elősegítése, továbbá a pornográf életszemlélet terjesztésének emberi jogként való feltüntetése.

A bolsevik rémuralmat is megelőzte majd kísérte a szabad szex hirdetése, amelyben élen jártak ama repedt sarkú, bagószagú amazonok, akikkel másképp, mint „szabadon” és futólagosan, alig volt is kedve bárkinek közösködni. Bármily „progresszív” is a férfiú, lelki szemei előtt gyermekei anyjaként vagy hosszú téli estéi társaként nemigen lebeg egyetlen maskulin forradalmárnő képe sem. Ezek aztán igen gyakorta vagy aggleányként – ha nem is éppen aggszűzként –, vagy valamely jámbor elvtárs (elv)hűségese társaként teljesítették ki képességeiket, tartották magasra előbb a nemzetközi munkásmozgalom vörös, majd ha megérték a rendszer „emberarcúvá” maskírozását, a szintén nemzetközi „emberi jogok” sokféle színű zászlaját. Nemritkán etikai lelkiismeretet mímelőn, no meg busás tiszteletdíjakért osztván a bölcsességet katedráról, stúdióból, a „haladó világ” nyikorgó szószékeiről.

Hogy pedig a mostani, Francis Fukuyama-i és Condoleezza Rice-i és – kit is méltassunk kiemelésre a bőséges hazai kínálatból? találmra két messzefénylő médiacsillagot van szerencsénk megnevezhetni: – Csepeli György-i és Lendvai

Ildikó-i globalista világforradalomnak nagyrészt szintén a már a szabadszexet is elunó anarchikus kéjvágy vetett Allen Ginsberg és társai óta ágyat, az olyan történeti tényállítás, amelyet a beat-„kultúrán” és legbúzihódtebb kigőzölgésein szocializálódott mai idősebb nemzedékek hitelesen továbbadhatnának a fiataloknak, ha nem éppen az efféle továbbadást is fitymálgató beat-„kultúrán” és legbúzihódtebb kigőzölgésein szocializálódtak volna.

A képmutatás vádja különben az általános rosszhiszeműség jegyében ma szinte mindenkivel szemben elhangzik, aki a legkisebb erkölcsi igénnyel fel mer lépni. Hazánkban különösen: a kádári kacsintás jeladása a lumpen-morál szabadrablására oly mértékig áthatotta a társadalmat, hogy vélhetően ma is csak a lakosság kisebb része képes nyugodtan a tükörbe nézni, s indulat nélkül elviselni bármiféle erkölcsi szempont felvetését. A többség ellenben azt hallja szívesen, hogy „a pina körül forog a világ” (copyright by Ó. törzsőrmester, hódmezővásárhelyi laktanya, 1975), meg hogy „mindenki lop”, „más is hazudik”, vagy kissé ártatlanabb, humorral enyhített kivitelben: „úgy állj a munkához fiam, hogy más is odaférjen”, „fogjuk meg és vigyétek” stb. Tagadhatatlan persze, hogy a kommunista rendszernél régebbi előképeket is bőven találunk minderre, és nemcsak a tőzsdei vagy orfeumi cinizmusban, hanem például a soha-vissza-nem-adomra szóló kölcsönkérés „úri” passziójában vagy olyan „népi” magatartásformákban, aminőket például a „ki mit őriz, abból él” szólása fejez ki.

Az általános bizalmatlanság légkörében alig van ember, aki elhinné, s ha mégis, akkor be is vallaná, hogy elhiszi, hogy lehetséges a nemi önmegettartóztatás, és hogy aki így él, az még normális és egészséges is lehet. (A mostanában állítólag terjedő aszexualitás – a nemiség iránti teljes érdektelenségben való megelégedés –, ha nem betegségből ered, akkor sem tekinthető önmegettartóztatásnak, ellenkezőleg: a nemiség aberrált, végső soron pedig pornográf megelézéséről van szó. A negatív pornográfia is pornográfia.) Ez a rosszhiszeműség odáig terjed, hogy az önmegettartóztatásban élő társadalmi csoportokra, így elsősorban a katolikus papokra és szerzetesekre évszázadok hadjárata után még ma is a gúny és a gyűlölet mérgezett nyilai zúdulnak. Nem kell nagy bátorság ehhez a magatartáshoz, miután az egyházat már az összes európai országban marginális helyzetbe szorították... A cölibátus nehéz próbáját, illetve a szerzetesnővérek tisztasági fogadalmát természetesen nem minden katolikus pap és apáca tudta kiállni a múltban sem, és nyilván ma is ez a helyzet, de bizonyosan sokkal többen betartják a papi élet nemiségre vonatkozó szabályait, mint ahogy azt a közvélemény gondolja. A közvélekedést a többségében libertinus erkölcsi felfogást képviselő média nagymértékben alakítja, és ha a világon élő többszázazernyi katolikus pap és szerzetes közül egyvalakiról kiderül valami szexuális eltévelyedés, akkor az okvetlenül nagy hírverést kap, és még hosszú ideig szerepel a kommentárokbán, példaként az egyház mélységes képmutatására és az önmegettartóztatás embertelenségére és lehetetlenségére.

Pedig az igazán nagy hipokrizis éppen az, hogy az egyház marginális eseteit óriásira felnagyítják, hogy ezzel kihúzzák a szőnyeget a tradicionális vallási felfogás alól, amely a legbiztosabb védelmet nyújtaná ama pornográfia ellen, amelyet közben a vádaskodók totálissá növelnek.

Korhatármentes pornográfia: a megrontás vétke

A (prof. Molnár Tamás klasszikus kifejezésével élve) „liberális hegemonia” orgazmus-centrikus civilizációjában magától értődő módon megfertőződik pornográfiával a gyermeki világ is. Hiszen ha az élet célja az élvezés (*enjoy it!* – ez az életprogram), akkor már a nevelés – pontosabban a szocializáció, hiszen a nevelés sérti a gyermek szuverenitását, ezért megszűnik – során hozzájárul e célkövetéshez az egyén. A gyerek számos esetben kikerülhetetlenül találkozik a szexualitás pornográf ábrázolásával (akár köztereken, de rajzfilmekben, reklámokban, az internet használata során, és még a sportújságban is). Sok esetben pusztán a nemiség teljes mélységében megfejthetetlen, metafizikai titkának sivár profanizálása, tabutörő semmibevétele tapasztalható (pl. amikor a szülők meztelenül járnak-kelnek otthon, uszodai öltözőbe magukkal visznek másnemű gyerekeket stb.). De ha éppen nem tudatos is az istenkáromlás, és még csak nem a szexuális ingerküszöb manipulálása is a nyílt vagy elleplezett cél, akkor is, az egész élet értelmezése a pénzen megszerezhető, társak nélkül is élvezhető materiális örömek jegyében folyik. Márpedig a lelki és szellemi tartalmak kihagyása a kommunikációból és a tündérmesék túl korai leleplezése az élet pornografikus szemléletét eredményezi már a legkiszolgáltatottabb korban.

A rendszer benső, alkati részévé vált megrontás a liberális-pornografikus kurzus zsarnoki kegyetlenségének, diktatórikus kizárólagosságra törekvésének egyik legvisszataszítóbb bizonyítéka.

A nevelés megszűnése

A gyermeki jogokra való hivatkozással megszűnőben van a nevelés a liberális társadalmakban. De e hivatkozás is galád szemforgatás, amelyet a felnőtt társadalom önzése sugall. A liberális pedagógiai elméletek nem győzik hangoztatni, hogy a gyermeket nem lehet „kis felnőttnek” tekinteni, és ezzel, kicsiben, elvárni tőle a felnőtt kötelességtudatát és -teljesítését. Ez kétségtelenül meggyőzően hangzik, csak az nem világos, hogy ha a kötelességek még nem vonatkoznak rá, akkor a felnőtt jogszemlélet vajon miért illene hozzá inkább?

A felnőttnek jogos igénye, hogy ne akarják őt megnevelgetni se Szabad Nép-félórákkal, se információs szabadságának korlátok közé szorításával, se pedig, hogy jellemző mai példát hozzunk, a metafizikai síkra feltuszkolt Holocaust állandó, büntudatkeltést célzó szajkózásával. A gyermekeknek

azonban nem tartalmi, hanem, hogy úgy mondjuk, érzelmi és esztétikai igényei vannak a velük foglalkozó felnőttek iránt: vagyis szeretetre és sok-sok játékra vágnak, ám nem arra, hogy mindezt magukra hagyva, saját ismeretlen és félelmetes szabadságuk nyomasztó súlya alatt, maguknak kelljen minduntalan megteremteniük. A kreativitásra nevelés az alternatívnak mondott nevelési programok (pl. a Waldorf-iskolák) jelszava, de még a legtehetségesebb gyerek esetében is csak úgy tud ténylegesen megvalósulni, ha néhány jelzőkarót azért lecövekelünk tájékozódásul és kapaszkodóként is. És díjazzuk, ha sikerült azokat ügyesen figyelembe vennie. Ne neki kelljen mindent eldöntenie, mert az bizony nem a „gyermeki jogok” tisztelete, hanem éppen ellenkezőleg: a gyermek „kis felnőttként” való szemléletének új, a mai felnőtthez igazított formája.

A mai felnőtt – a liberális-pornografikus kurzus áramvonalasított felnőttje – pedig sok tekintetben elmarad a korábbi korok felnőttjétől, méghozzá éppen a felnőttiség tekintetében marad el: infantilis módon úgy képzei, hogy szabadságában áll újraértelmezni, és kénye-kedve szerint használni a teremtett világot.

Demokratikus – ahogy ezt ma általában értik: liberális – „játékszabályok”? Ha valamire, erre biztosan nem vágyik egy gyermek sem, és nincs is rá szüksége.

Az ellenállás megtörése: az önkielégítés felmagasztalása

A gyermeki világ pornografizálása a nyomokban vagy szigetszerűen még sokfelé létező – bár a korszellem diktatúrája miatt egyre kisebb meggyőződéssel érvényesített – szülői felelősség miatt nem lehet teljes. A liberális-pornografikus luciferi szellem tehát tovább próbálkozik. Jól látja: akkor tud megsemmisítő csapást mérni a saját sorsát irányítani akaró, vagyis önfegyelemre hajlandó személyiségre, ha a legszorongatottabb helyzetében támadja meg: a kamaszkor kezdetén. A valóban megértő, empatikus tájékoztató magatartás helyett ezért aztán itt is a kíméletlenség kap teret. A beat-korszak óta, immár jó négy évtizede az ideológusi szerepkört (egyes esetekben talán jóhiszeműen) vállaló pszichológusok és a kurzus más ideológusainak hada sulykolja a tizenévesekbe azt a freudi gyökéretű nézetet (most mindegy, hogy Freud maga miket gondolt erről), hogy az önkielégítés teljesen természetes dolog, azt szégyellni nemcsak nem kell, hanem nem is szabad, mert nem a cselekedet, hanem a miatta való rossz érzés a káros. Ez ellen ma már nincs apelláta sehol – a pluralizmus és a vélemény szabadság nagyobb dicsőségére. A nevetséges módon magukat „mértékadónak” nevező, többnyire a médiában gyakran szereplő liberális ideológusok – a Veres Pétertől gyakran használt „birtokon belüliek” kifejezés bizonyára illik rájuk – általános taktikája, hogy ha, nagyritkán, komoly ellenérvekkel vagy csak megfontolásra felkínált alternatív álláspontokkal találkoznak, azokra vagy megbélyegző jelzőkkel vagy pedig kurta, elhallgatás-

/elhallgattatás-számba menő kijelentésekkel válaszolnak. Különösen megdöbbentő, ha magukat lélekbúvárnak nevező személyek utasítják el a párbeszédet, s szajkózzák a dogmává merevített koreszméket.

Az utóbbi egy-két évtizedben aztán már arról van szó a nagy nyilvánosságú fórumokon, hogy az önkielégítés hiánya a káros, merthogy a maszturbáció valamiféle begyakorlását jelentené a kielégítő szexuális életnek. Gyakori az is, hogy a partnerkapcsolat egyenrangú alternatívájaként állítják be ezt – az internetes pornóoldalak hatalmas látogatottsága szerint – tömegesen gyakoroltnak tetsző magányos időtöltést.

Természetesen nem az az elveszett ember, aki maga is részese olykor e gyakorlatnak. A szépirodalom – például James Joyce vagy Németh László önéletrajzi regénye – hitelesen mutatja be azt a személyiséget alapjaiban felzaklató gigászi küzdelmet, amit a merev tiltás vagy pusztán a meg-nem-értés légkörében élő kamaszfiú folytat a nemi ösztön tektonikus erőivel. Kétségtelen: e küzdelem értelmezésére, sikeres megvívásának elősegítésére ma már biztosan nem elegendő az a neobarokk papi tónus, amelyben a két világháború között számos nyelvre lefordított, s még 1957-ben is magyar emigránsok által újra megjelentetett *A tiszta férfiúság* (Tóth Tihamér püspök műve) vagy Koszter atya hasonló kaliberű, de érdekesebb *Kamaszok*-ja íródott. Ám a vatikáni zsinat után több mint negyven évvel nehezen magyarázható meg az egyháziak zavart hallgatása a témában. Közben nemzedékek nőttek és nőnek fel anélkül, hogy a történelmi keresztény egyházak és keresztény írók árnyalt és gyakorlatias segítségét nyújtanának nekik abban az életkorban, amikor sokan esetleg éppen a nemi ügyekben való szenvedésük, lelki magukra-hagyottságuk miatt a vallási kötöttségek lerázásával vélnek megszabadulni gyötrelmeiktől. Miként a maga esetéről oly megrendítően számol be Joyce fentebb már hivatkozott *Ifjúkori önarckép* (*A Portrait of the Artist as a Young Man*) című könyvében.

Nem elveszett ember tehát az a kamasz vagy akár felnőtt, aki erkölcsi problémát lát a magányos szexben, és ezért minden tőle telhetőt elkövet az erkölcsileg helyes megoldás érdekében.

De könnyen az elveszettek közé kerül az, aki nem érzi itt semmiféle erkölcsi kérdést. Főleg pedig az, aki gond nélkül magáévá teszi a nagy buzgalommal széthintett pszichológusi koreszmét: hogy a maszturbáció hiánya a káros, és hogy ez a legjobb begyakorlás és a legjobb terápia stb. Aki ezt a beállítást elfogadja, az engedelmes, birka-mód terelgethető, pornódrog-függő bábja lesz a kéz-adagoló liberális-pornografikus kizsákmányoló gépezetnek.

Egy példa az ideológusi „szilárdságra”

Se szeri, se száma a világhálón magukat kellettő lélekbúvároknak, guruknak és felszabadítóknak, ilyen-olyan toleranciabajnokoknak. Ámde a dicsőséges szovjet katona a géppisztollyal kutyafüle volt nemcsak a

felszabadítás szexuális mélységeit tekintve – pedig, mint ismeretes, megtette ő is a tőle telhetőt –, hanem ami az ellentmondás lehetetlenségét illeti is. Immár odáig jutottunk, hogy ha valaki liberálisnak, toleránsnak hirdeti magát, ajánlatos nyúlcipőt kötnöd, de talán még így is utánad hajítanak egynéhány billogot, amelyek azt tanúsítják, hogy te viszont igen-igen intoleráns vagy. (Azért én, naiv ember, néha próbát teszek, tévesen azt gondolván, csak a láncaimat veszíthetem... Néhány éve még a vezető liberális képes hetilapnak is írtam pár keresetlen szót a határon túli magyarok kettős állampolgárságának ügyében, gondolván, ha netán közölnék olvasói levélként – amit tartalma miatt nem tartottam valószínűnek –, előtte csak kikérik a hozzájárulásomat. Nem kérték, ellenben bevetették egykori egyetemi csoporttársamat, a nagy példányszámú napilap vezető publicistáját, akiről tudom biztosan, hogy jó eszű ember, ezért szomorúan bár, de a jellemének számlájára kellett írnom durva logikai csúsztatásait. Ezek azt szolgálták volna, hogy a dolog érdemére való válasz helyett besározódják annak fölvetője.)

Ami pedig a lélekbúvár-ideológusok magatartását illeti, az elhallgatásra-
semmibevevésre-lerázásra hozok egy példát. Lehet azt mondani, hogy egy példa semmit sem bizonyít, és ez igaz is, de többet nem hozok, mert nem folytattam módszeres kutatásokat ez irányban, s különben is, az illusztrálandó magatartást oly általánosan tapasztalom, hogy nem érzem szükségét annak, hogy az illusztrációt igazolásra használjam fel.

Pár éve történt ez is. Nem a rejtélyes okból leginkább előítélet-mozgósító pszichológusok valamelyikével hozott össze a jósors, akikkel kapcsolatban óhatatlanul felhorgad a gyanú, hogy főként saját magukban búvárolják a tolerált aberrációkat, és ügyfeleiket potenciális bűntársaiknak tekintve leginkább a lelkiismeretük fennhatósága alól kívánják emancipálni őket. Nem, egy kedves arcú hölgy honlapjára tévedtem, aki épp az önkielégítés nagyszerűségéről osztotta az ést boldognak-boldogtalannak, beleértve a férfiakat-fiatalembereket is, akiknek praxisáról, ugye, a legnagyobb szakmai gyakorlatot feltételezve is csak némiképp distancírozott ismeretei lehetnek. Ideiktatom hozzá szóló elektronikus levelemet, amelyet nemcsak hogy nem a későbbi publikálás szándékával írtam, hanem őt is kifejezetten arra kértem, hogy saját honlapján se tegye közzé. (Becsületére legyen mondva, nem is tette. Hozzáteszem még, hogy e hevenyészett levél pontjai válaszul íródtak a címzett ma már általam pontosan fölidézhetetlen tételeire, és természetesen nem gondolom azt, hogy minden pontban bombabiztosan igazam van):

Tisztelt Pszichológusnő!

Az önkielégítéssel kapcsolatos véleményét alapvetően tévesnek és károsnak tartom. Sajnos nincs időm minden ellenérvemet leírni, csupán jelzésszerűen néhányat:

1. Az önkielégítés során alkalmazott stimulációs eljárások rögzülnek, a későbbi partner nem tudja ezeket ugyanúgy reprodukálni, következésképp tele lesz zavarral a szexuális élet. (Vö. Füst Milán szexológiai jegyzeteivel.)

2. Tapasztalati tény (férfiaknál mindenképpen), hogy rengeteg energiát von el az embertől. Nemcsak vagy talán nem is elsősorban testit, hanem lelkit, érzelmit. A művészet és az irodalom jó ideje tapasztalható elsivárosodásának és az általánosan terjedő lelki sivárságnak, önzésnek és boldogtalanságnak a hátterében bizonyára jelen van az önkielégítés féktelen elszabadulása.

3. Tapasztalati tény, hogy karikás lesz tőle a szem környéke, átmenetileg bizonyosan.

4. Lehet így meg úgy magyarázni, de az is tény szerintem, hogy nem valami esztétikus művelet.

5. Teológiai érvekre Ön, úgy hiszem, nem nyitott, de azért megemlítem, hogy a legfejlettebb vallások (tudtommal nemcsak a kereszténység) súlyos bűnnek tartják a nemi ösztön ilyenén "aprópénzre váltását", s nyilván megvan az oka, hogy miért. A transzcendencia iránt nyitottaknak azt mondom: azért, mert Isten Tízparancsolatából ez következik, az immanenciába bezárt gondolkodásúaknak pedig azt, hogy talán azért, mert évezredek alatt már kiderülhetett, hogy árt az embernek a nyakló nélküli maszturbálás.

Stb. stb.

Természetesen nem szabad lehetlent kívánni, pl. nem szabad megtiltani kicsi gyerekeknek a fütyijéhez vagy a puncijához nyúlkálást (...). Ugyanúgy nem dől össze a világ, ha néha beleesik ebbe a bűnbe a kamasz vagy akár a felnőtt ember, de azt tanítani, hogy ez ugyanolyan normális, mint a páros heteroszex, úgy vélem, súlyos károkat okozó tévedés vagy felelőtlenség – szándékosan nem kívánok hisztérikus kifejezéseket használni, bár véleményemet azok festenek leghívebben.

Tisztelettel kérem, hogy gondolja meg ezeket az érveket, s ne ragaszkodjék a gonoszságban felülmúlhatatlan XX. század zűrzavarában kialakult, az emberiség teljes múltja által cáfolt pszichológiai felfogásokhoz.

Tisztelettel üdvözlí: Gyurác Ferenc

Nem tudom, meggondolta-e az érveket, nekem mindenesetre csak ennyit válaszolt:

Kedves Ferenc!

A Fórumban bárki nyilvánosan is megírhatja a gondolatait, véleményét.

Üdvözlettel: X. Y.

Mi lehet az igazság a maszturbáció körül?

A maszturbáció azért kulcskérdés, mert a hozzá való viszonyulás kialakulása időben megelőzi, és alkalmasint meg is határozza az egyén általános szexuális viselkedésének kialakulását. A mai légkörben nem könnyű, mégis muszáj kimondani, hogy az onánia helyes szemléletének alapját európai ember a keresztény erkölcsstanban találhatja meg, amely bűnnek tartja azt. A pusztán morális-teológiai érvelés azonban ezt nem tudja széleskörűen elfogadtatni még akkor sem, ha tudjuk, hogy minden morális törvény mögött ki lehet mutatni reális-gyakorlati megalapozottságot is – nemcsak a mózesi kőtáblákat. Nem vitás, hogy a lehető legkörültekintőbb és a lehető legempathikusabb érvelésre van itt szükség. Ennek során meg kell érteni, hogy a mai pornografikus kulturális környezetben emberfeletti feladat vár a maszturbáció kísértésével küzdő kamaszokra és idősebbekre. Emberfeletti feladatot pedig emberek csak kivételesen tudnak végrehajtani. Tehát itt drákói szigornak nincsen értelme, de a keresztény erkölcsstanban megjelenő alapelvől nem hiszem, hogy engedni lehet. Az önkielégítés libertinus szemlélete és az ennek megfelelő gyakorlat ugyanis csak a felszínen és rövid távon szabadít meg bármitől is. Amikor nem-létezőnek nyilvánítja a problémát, valójában csak hógörgeteg-szerűen megduzzasztja, és a végén már nem lehet kimászni alóla. Atomizált, narcisztikus (vagy még rosszabb esetben: gépiesen érzelemtelen) lényekből álló társadalom-modell rajzolódik ki a maszturbáció felmagasztalása nyomán, s ez nem pusztán szociológiai, sőt, társadalomontológiai következményeiben riasztó, hanem maga az antropológiai önfeladás, a teremtés érvénytelenítése. Mintha Isten csak Ádámot vagy csak Évát teremtette volna.

Az önkielégítés elkerüléséért vívott küzdelem (ama nevetségessé tett, gúnyos tóthtihamérozással emlegetett „tisza férfiúság” vagy leányság) persze szenvedéssel jár, és nem is szabad mazochista könnyörtelenséggel vívni. Felül kell vizsgálni azonban azt a „korszerű” hozzáállást, hogy a szenvedést mindig kerülni igyekszünk, kivéve, ha örömhöz, pláne ha élvezetekhez juthatunk általa. E felülvizsgálatot csak énünk korlátozásával, némi alázattal, a szeretet jegyében – a szenvedést tudatos áldozatként értelmezve – lehet eredményesen elvégezni.

De e felülvizsgálat nélkül is be lehet látni, hogy az önmegtartóztatással járó nehézségekért kárpótolja az embert az élet. Maga a küzdelem olyan jellemnevelő, akaratnövelő és energiaszublimáló folyamat lehet, amely kiérlelheti az illető személyiség autonómiáját, önmaga fölötti fennhatóságát és eredményes munkára való képességét. S mindezekért még mást is elősegíthet: magát az egészséges szexualitást! Azt a fajtát, amelyben a teljes személyiség részt vesz, nemcsak egy része. A pornó – és ennek részeként az aggálytalanul elfogadott és rendszeresen gyakorolt maszturbáció – az önálló személyiség lerombolója, ezáltal a teljes mértékben csak ép személyiséggel és érzelmi alapon átélhető szex gyilkosa. S még többet is mondhatunk: nem más, mint a nem éppen ókonzervatív nézeteiről és szerelmi magatartásáról ismert Füst Milán

igazolja, hogy a maszturbáció pszichológiai-fiziológiai mechanizmus révén is tönkretelheti a szexet. Magyarán, ha az önkiszolgáló egyén – akár férfi, akár nő – a társas viszonyban nem kapja vissza a megszokott ingerenciákat (márpedig pont ugyanazokat és ugyanúgy biztosan nem kapja vissza), egyhamar csalódást kelthet, és maga is keservesen csalódhat. De nemcsak a magyar költő vélekedett így, a szexológusok sem voltak mindig a mai liberális-pornografikus álláspontjukon: egyik klasszikusuk, Fritz Kahn nem véletlenül köszörülte tollát olyan híres, széplelkű maszturbálókon, mint Gustave Flaubert, John Ruskin vagy Hans Christian Andersen.

S talán nem indokolatlan idehozni az ökológus Konrad Lorenz fejtegetését. Ez nem hatol el a legmélyebb okokig, de a jelenségeket találóan írja le. Szól „az öröm megélésére való képesség titokzatos eltűnéséről”, amely „nagyraérett az erős és egyre erősebb ingerhelyzetek megszokásából fakad”, és „nem lehet csodálkozni azon, hogy a fásult emberek egyre újabb izgalmi helyzeteket keresnek. Ez az újdonságvágy jellemzi kötődésüket környezetük csaknem valamennyi tárgyához, kultúrához... Minden mély érzelem és indulat eltűnik az elpuhulás, a technológia és a farmakológia előrehaladása következtében. Ez növekvő intoleranciát okoz bármely, a legcsekélyebb kellemetlenséget okozó dologgal szemben is. Így eltűnik az embernek az a képessége, hogy átélje azokat az örömeket, amelyek csak keserves erőfeszítéssel, akadályokat leküzdve érhetők el.” (Idézi Dr. Teleki Béla: *Családok és csoportok szociális segítése*. Kecskemét, 2004. 90. old.)

A család módszeres lerombolása

Marx írta a Feuerbach-tézisekben, a XIX. század negyvenes éveiben: „a földi család a szent család titka, mármint az előbbi magát kell elméletileg és gyakorlatilag megsemmisítenünk”. Ilyen leplezetlenül azóta sem fogalmaztak a család ellenségei, jóllehet azóta is ezt a célt követik. És már előtte, de Sade és a többi „felvilágosult” programadó is ez irányban fejtette ki nézeteit. A rombolás művelete mindkét irányban érvényesül: a földi család bomlasztása aláássa az égi rend hitét, de fordítva is így van ez: ha a kapcsolat nem az égből köttetik, akkor ugyan miért kellene ragaszkodni hozzá a nehézségek – a lehető legnagyobb élvezet-mennyiség kisajtolásának gátoltsága – idején? A túlzásba vitt és még mindig tovább, a végletekig feszített individualizmus liberális-pornografikus világnézete ma a hagyományos összetételű családot már csak az egyik lehetséges társulási módnak tekinti, amely komoly progresszivitási deficittel küzd a korszerű együttélési formákkal (meleg-házasság, élettársi kapcsolat, alkalmi társulások stb.), sőt, a korszerű különélési formákkal (szingliség) való összehasonlításban. A liberális-pornografikus hegemonia jegyében álló média diktatórikus, bomlasztó hatalma talán sehol sem annyira nyilvánvaló és káros, mint a család elleni támadások területén.

S ezen belül sehol sem annyira hatékony, mint a nők lázításának vonalán. „A modern nő láthatólag örömet leli abban, sőt valósággal fitogtatja, hogy mindenért szívesen lelkesedik, kutyákért és eszmékért egyaránt, csak éppen azzal bánik halálos ellenségként, aki természetes társa” – írta Prohászka Lajos a második világháború idején. Az azóta eltelt időben a nők követelései sorra teljesültek, permanens forradalmuk mégsem lankad... Gátlástalan, profitéhes férfiak közreműködésével fenntartott külön médiabirodalmuk (Nők Lapja stb.) állandó cukkolása mellett, a jégszívű nimfomániások kielégíthetlenségével vetik magukat zsákmányukra: a vádak és követelmények alatt büntudatosan roskadozó, feminizált és neurotizált férfinépre, amely a rideg tényadatok tanúsága szerint mostanság föladja a küzdelmet: idő előtt megbetegszik, és sírba dől. De nemsokára sírba száll maga az a civilizáció is, amelyben a nemek kapcsolata így elfajulhatott, s ahol az asszonyok – mint Patrick J. Buchanan megállapítja a Nyugat közeli halálát prognosztizáló könyvében – merő önzésből, tömegesen megtagadják az élet átörökítését, a történelem folytatását. A sírba tartó gyászos menet élén, tudjuk és évtizedek óta tehetetlenül szemléljük, a mi szétszakított és meghasonlott népünk jár, hisz végzetesen megapadt itt a férfiak életerejé és a nők életpártisága. Aprócska remény, hogy az utóbbi időben épp egy erős asszony (Dr. Kopp Mária) mondta ki többször a nyilvánosságban – kutatásaira támaszkodva –, hogy bizony ez így a nőknek sem jó, s ideje végre túltekinteni a korlátolt feminista szemléleten.

De persze nemcsak a propaganda-fegyverek ropognak percnyi tűzszünet nélkül, működik az adórendszer nehézfegyverzete is. Egy kimutatás szerint mindenütt Európában, továbbá Észak-Amerikától Japánig viszonylagosan csökken az egyén adója, ha megházasodik, és még sokkal inkább, ha gyermekei is lesznek – kivéve egyetlen országot, a legrosszabb népesedési adatokat produkálót... Az adónak az eltartottak számához való igazítása – az ún. családi adózás –, e mindenki által beláthatóan igazságos és társadalmilag hasznos adózási rendszer merev elutasítása különösen képtelen a magukat szociálisan érzékenynek hirdető kormányok idején, és még látszólagosan sem igazolható azóta, amióta már mindenki előtt világosak lehetnek a népességfogyás társadalmi méretei és nemzeti perspektívája.

(E kérdéskör évtizedek óta fáradhatatlan kutatója és napirenden tartója, Fekete Gyula érvelésében, egyszemélyes propagandájában – ha jól értem őt – a cél érdekében mindenkor igyekezett alkalmazkodni mind a hatalmon lévők materialista-érdekelvű gondolkodásához, mind a lezüllesztett tömegek önző, a „gyerekvállalást” pusztán pénz- és kényelmi kérdésnek tekintő felfogásához. Ezzel a hozzáállással a szocialista rendszerben még lehetett részeredményeket elérni – a GYES bevezetése korszakos részeredmény volt –, de ma nem. A tényleges hatalom mai birtoklója, a Bogár László kitűnő és világos könyvében – *Magyarország és a globalizáció* – némiképp áttetsző homályban hagyott „háttérhatalom” fütyül az olyan fifikás érvelésre, amelynek a végén mégiscsak az a kilátás csillan meg, amelyet okvetlenül el akar kerülni: a magyarság

megmaradása. Szegény idős, kellően sosem méltányolt, ám annál többet gúnyolt, népben-nemzetben gondolkodó írónk négyévtizedes sziszifuszi küzdelme után odáig jut el, hogy „a magyar történelem söpredéké”-nek nevezi a permanens öngyilkosságban vonagló mai magyar társadalmat – *Hitel*, 2007. július –, s ha vitatkozni nem szeretnék is minősítésével, azt a kérdést azért jogosnak érzem, hogy vajon ha pusztán anyagi ösztönzés hatására „vállalják” a gyermeket a szülők, akkor vajon sokat nyer-e ezzel a közösség? Hogy is hívták valaha, még a posztmodern álszenteskedés előtt, azt a nőt, aki pénzért csinálja? Nem épp gyereket, de aki gyereket, az mért különb?)

Bármily nagy a baj, azért a jó és rossz példa egyaránt követésre sarkall ma is. A züllesztő médiával nem lehet fölvenni a versenyt (ellene lázadni szükséges), de a bármily státuszú közszereplők, az értelmiségiek, a sportolók, a hitvalló keresztények és bárki, aki akár a legkisebb körben is némi tekintélynek örvend, viseli a mintaadás felelősségét. Az alkotó értelmiség elég nagy része, sajnos, rossz példát mutat, nemritkán még azok is, akik szót emelnek a népesedés érdekében: ez a réteg, ha egyáltalán vállal gyermekeket, némely esetben Rousseau és Marx nyomdokain jár, akik nem sokat törődtek népes családjukkal (a „magányos sétáló” éppenséggel mind az öt gyereket menhelybe dugta, s még tán büszke is volt erre), állítólag egyik-másik gyerekük szabályosan éhen halt, míg a papa az emberiségnek – értsd: saját karrierjének – szentelte drága idejét.

Kultúránk agóniája

A liberális-pornografikus, orgazmus-központú európai-amerikai kultúra hol kerülő útvonalon, hol brutális egyenességgel, de legalább a „nagy” francia forradalom óta folyamatosan támad. A vele szemben ideig-óráig hatékonyan fellépő eszmeáramlatok sorra megbuktak. Legtöbbjükről kiderült, hogy a lényegét illetően a szóban forgó szekularizált modell valamilyen irányú túlfeszítése csupán. Nemzeti és nemzetközi szocializmus: antiliberális-pornografikus kultúrkísérletek. (Ne tévesszen meg bennünket a felszíni prűdéria, mely neurotikus álca csupán, a materialista, „egyszer élünk” mohóság álorcája).

Ha a „korszerű” (liberalizálódó) katolicizmust, a II. Vaticanum szellemét tekintjük, akkor el kell ismernünk, hogy vannak sokan, akik úgy érzik: a legfőbb mentsvár, az Egyház belefáradt az ellene évszázadok óta irányuló otromba támadások elviselésébe, és önnön definíciójának mond ellent, amidőn alkalmazkodik a liberális demokrácia humanizmusához (amely első látásra is egyre többször, konklúziójában azonban mindig ateista és pornográf). Sem a liturgikus reformok, sem a „párbeszéd kultúrája”, sem az önkritikus pápai megnyilatkozások sorozata nem tudta még csak lassítani sem a szekularizálódást (legalábbis az európai kultúrkör társadalmában), és ezért óhatatlanul megfogalmazódik az aggály, hogy talán éppenséggel gyorsította azt. Amint II. János Pál tevékenységéből láthattuk, úgy XVI. Benedek megnyilatkozásaiból is

kiérezhetjük a zsinat korrekciójának igényét, de nagy kérdés, mire adnak lehetőséget a guvernamentális megfontolások és a hierarchia állapota.

(Ez utóbbira épp e sorok írása idején is éles fényt vet az egyik legismertebb magyar rendi előljáró interjúja – hol? – a vitán felül keresztényellenes *Népszabadság*ban: egy zsinat előtti, tehát idestova 50 éves Ratzinger-idézetet lobogtatva száll síkra az egyház „középkori” vonásai ellen. Nem vitás, hogy mondanivalója egy része helyes megfigyeléseken alapul, míg ellenben például a papi öltözködés „középkoriatlanítása” ellen jómagam, úgy is, mint a katolikus egyház tagja és úgy is, mint az érzelmi és művészi gazdagság híve a kopárság és szikkadtság ellenében – szelíd, de határozott tiltakozásomat rögzítem. Jegyzeteim e részletét még augusztus végén írom, pár nappal a Nagyboldogasszony- és a Szent István-napi misék sokműfajú tündöklete, gyémántosra csiszolt esztétikai gyönyörűsége után – nem pusztán az éber értelem, hanem, igen, a gerincvelő hitvallása tesz fokozottan védetté ilyenkor minden örömgylkos civilizátorság ellen, akár elomló alkalmazkodásból, akár más, mérgezetebb forrásból fakad is az. Vajon miből fakadnak amaz előljáró polgáriasító szándékai, akinek imázsát a finomság, a választékosság, a párbeszédkészség jegyében építette föl a liberális média? Hihető, hogy ne volna tisztában a valódi szépség – akár a tárgyakban megjelenő esztétikum – transzcendens eredetével és transzcendáló természetével? Továbbá, hogy az újabb engedékenységtől remélné az egyház elfogadottságának növekedését? Ahol ilyen vélemények rendszeresen feltűnnek, és ráadásul rendszeresen egyházellenes fórumokon, egyházellenes kontextusba állítva jelennek meg, ott bizony nehéz volna a katolikus egyház egységes és erős önvédelmi szervezkedésében reménykedni.)

Az államhatalom, amely ősidők óta az erkölcsök védője volt, legitimációját éppenséggel ebből is merítette, ma a züllesztés motorja. Aki a hatalmi hazudozás vagy a köztereken büszkélkedő fajtalanság ellen nem elég ártalmatlanul tiltakozik, számíthat rá, hogy az ő adóforintjaiból is pöffeszkedő liberális állam rendőröket küld ellene, a „tolerancia” hivatásos bajnokainak frusztrációról tanúskodó tapsvihara közepette. (Ejnye: hát nem az elfojtás vezet frusztrációhoz? Dehogynem, az is, csakhogy semmi sem annyira, mint az erkölcsi érzék elfojtása.) Az individuális jogok doktriner védelme mindig a züllést és a pofátlanságot hozza kedvező helyzetbe, hiszen a tisztesség és a szemérem eleve nem tolakodik előre, és nem hőzöng, hogy márpedig tessék az ő jogait biztosítani.

Mára végzetesen meggyengült a keresztény európai és észak-amerikai családmódel, amely jó ideje nem képes a társadalom pusztá reprodukciójára. Tömeges bevándorlás folyik az Európán és Észak-Amerikán kívüli kultúrák köréből. A bevándorlók pillanatnyilag még hiába szegényebbek anyagi értelemben, a jövő mégis az övék: kultúrájuk szakrális beágyazottsága ép, életfelfogásuk centruma még akkor is jóval a zsigereik fölött helyezkedik el, ha egyébként anyagi szükségét szenvednek. Európában már ma is több a jól

működő mecset, mint keresztény templom, és olvasom, hogy három és negyedszáz esztendővel az 1683-as hadjárat után, Bécs városát mégiscsak beveszik Allah katonái: kicsiny kis katonák, mohamedán gyermekek, akik immár többen iratkoztak be a ma még osztrák főváros alsó iskoláiba, mint az elsorvadó keresztény családokból kikerült utódok. Európa már most sem önmaga, és a liberális-pornografikus doktrína hegemoniája miatt ma, a végveszély idején sem képes összeszedni magát. Ezért hanyatlása, „alkonya” jelenleg már az agónia jellegét kezdi öltetni.

Nemzetünk pusztulása

A még ma is, a rombolás ellenére is hazafiasan gondolkozó és érző magyarok szívét Európa agóniájánál is közelebből szorongatja saját nemzetük tragédiája. Ezért jobban is fáj. S nemcsak az egyén közvetlen fenyegetettsége miatt, hanem mert a szeretet éppen így működik: koncentrikus körökben érvényesül, s a legkisebb körben: a családban a legerősebb, és a nemzeti közösségre is erősebb sugárzással terjed ki, mint a nemzetnél tágabb körökre. Az első világháború utáni kéretlen „forradalmak” és a kegyetlen országcsönkítés után vallásos és morális megújulás indult meg a megmaradt országban, és így a harmincas évek közepére a gyógyulás jelei mutatkoztak. A második világháború szerencsétlensége, a zsidókérdés keresztény kezelésének kudarca, majd a kommunista rendszer első, bestiális szakasza bármily sok kárt okozott, a nemzet erkölcsi egészségét nem károsította helyrehozhatatlanul.

Ezt majd csak az 56-os szabadságharcot követő liberálbolsevik kurzus cselekedte meg a sátáni húzással, hogy cinkosává tette alattvalóit. Ekkor vált tömegessé az általános erkölcsi normák államilag ösztönzött semmibe vétele, a lumpenproletariátus vulgáris szajrtartásának a politikai, a gazdasági és a „kulturális” vezetőréteg általi normává emelése – vö. Kádár vagy a vállalatvezetők és más hivatalnokok beszédmodorával, a népért éjt nappallá tevő közszereplőknek az italozás, az erős dohányzás, a Turi Dani-s nemi magatartás attribútumaival való felruházásával, vagy azzal az obligát jelenséggel, hogy az ötvenes–hatvanas években a legtöbb magyar filmben, színdarabban, regényben okvetlenül elhangzott vagy leíratott egynéhány szentségtelenség vagy az Istent szidó káromkodás. És ekkor, rögtön a szabadságharc leverése után – részben még közvetlenül előtte – megkezdődött a szerelem és a házasság megmérgezése, az ötvenhat-felejtés rossz lelkiismerete mellé a rossz szexuális lelkiismeret általánossá tétele a magzatelhajtás és a fogamzásgátló tabletták minden korlátot nélkülöző elterjesztésével. A 60-as évek ún. "szexuális forradalma" már egy minden tekintetben kimerült és kiábrándult, legalább némi vegetatív vigaszra, feszültségoldó testiségre vágyó, védtelen társadalmat talált itt, amelyet épp azokban az esztendőben korábbi legfőbb támasza: a brutális terror alatt megroppanó, Mindszentyjétől megfosztott, besúgó főpapokkal lejáratott („nincs

otthon a prímás, cincognak a békepapok”) katolikus egyház is magára hagyni látszott. (Hogy a protestáns egyházakról ne is beszéljünk. Az egyik legjobb magyar esszéista, az emigrációban élt Gombos Gyula már a hatvanas években mély őszinteségű könyvet szentelt saját, református egyházi vezetői árulásának.)

Az évi kétszázézer abortusz korszaka, túl a tragikus népességsökkenés elindításán, végzetes nyomot hagyott e szerencsétlen nemzet ábrázatán: a tiszta öröm, a felhőtlen derű, a szívből fakadó nevetés képességét törölte le róla. Azóta rosszkedvű ez az ország – s ez nem is csoda, hisz élhet-e bárki felszabadultan azzal a tudattal, hogy, legalábbis társtettesként, csírájában fojtott el egy vagy több induló emberéletet, hogy tehát, bárhogy szépítsük: gyilkosnak tekintheti önmagát... Honfitársaink többsége ekkor már rég nem volt vallásgyakorló ember, erkölcsi katarzisa így kevésbé lehetett képes, maradt hát számára az önmagától való menekülés egyik vagy másik módja: alkoholizmus, kapzsiság, harácsolás, politikai behódolás előnyökért – netán besűgás –, betegségbe hátrálás, disszidálás, illetve önmagát gerjesztő folyamatként: újabb nemi kilengések, egészen a kiégésig, az érdektelenségig, a végső, elmélyült boldogtalanságig.

Az ún. rendszerváltoztatást csupán egy-kétszázézer magyar állampolgár cselekedte meg viszonylag aktívan, s jó okunk van feltételezni, hogy ezek egy része is pusztán a várható személyes előnyök vonzásában cselekedett. Az elsöprő többség pedig érdektelenül vagy reménytelenül, megfélemlítetten és szkeptikusan élte át a változást. Voltak, akik már a változás közben elkezdtek morgolódni, hogy miért nem röpül még mindig a sültgalamb a szájukba, de a helyzetben rejlő lehetőségek közös, nemzeti szintű megragadása, az összefogás, a szolidaritás és nemzeti érdekkövetés általában elmaradt. A nemzeti közösség illuzórikussá válását már az 1994-es országgyűlési választások is bebizonyították, de ha ez nem lett volna érthető, akkor 2004. december 5. teljesen világossá tette, hogy a rég megoldott kéve immár csaknem teljesen széthullott: az immár a liberális-pornografikus kurzus „kiképzésén” is átesett csonkaországi magyarság közel 90%-a nem vállal nemzeti szolidaritást. A nemzet agóniája megkezdődött. Végpusztulásba torkoll, vagy tán még megszakíthatjuk, s a halálos beteg felépülhet? Történelmi értelemben percek, talán órák vannak hátra...

Miben reménykedhetünk?

Az ész belátása szerint szinte egyáltalán nincsen remény. Hiszen a pusztulás folyamata nagyon előrehaladt már, s lehet, hogy visszafordíthatatlan. Külső tendenciák, amelyek segíthetnének, nem látszanak a láthatáron. A civilizációk küzdelme, az amerikai világbirodalom megfontolatlan konfliktuskeresése, a szerveződő monumentális ázsiai–afrikai–dél-amerikai érdekszövetség, amely Oroszországtól Kínáig, és a mohamedán világtól

Venezueláig egyesítheti Amerika, Izrael és a sorsukat velük összekötők ellenségeit, a nemzetközi tőke fékezhetetlen kapzsisága, továbbá a megmérgezett természet állapotának gyors és globális romlása nem ígér semmi jót. Előre menekülni valószínűleg az ilyen-olyan tekintetben (vagyon, hatalmi vagy akár, ahol ilyen is van: származási okból) kiváltságosoknak sem sikerülhet, bár láthatólag ezt a stratégiai vonalat is számításba veszik, a többiek pusztulása árán akár. Hát akkor hogy is sikerülhetne nekünk, a hanyatló európai kultúra híveinek, és nekünk, másoktól kirekesztett, magunktól részvétlenül szemlélt, árva és legyöngült magyaroknak!?

„Racionális reményt” főként a szerencsébe vethetünk, és abba, hogy a körülmények még adnak annyi időt, hogy a magyar fiatalság nemzetben és kereszténységben gondolkodó része megerősödjék, s szívós küzdelemben kezébe vegye a nemzet vezetését, s azt a nép-nemzet érdekét a mostaninál jobban szolgáló szisztémában gyakorolja. Hogy ez megvalósuljon, ahhoz a folyamatos munkán túl a legracionálisabban nézve is különleges szerencse, másként szólva különleges isteni kegyelem kell. A keresztény magyar ember, persze, nem pusztán racionálisan mérlegel. Nem az észből – a szívből fakadó bizalommal kéri a történelem urát, hogy a józanul már alig remélhető szerencse egyszer még újra felénk forduljon, és – Németh László kifejezésével élve – eltérítse végre a história végzetes spirálisát.